

Nr 261.

Av herr **Andersson, Gunnar**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående den statliga vägorganisationen samt vissa vägväsendet berörande anslagsfrågor.

I proposition nr 224 till årets riksdag angående den statliga vägorganisationen föreslår Kungl. Maj:t en differentierad avlöning för vägdirektörerna. Sålunda skulle vägdirektörerna i Västernorrlands, Västerbottens och Norrbottens län placeras i lönegraden C 7, vägdirektörerna i Gotlands och Blekinge län i lönegraden C 5 och övriga vägdirektörer i lönegraden C 6. Åtgärden motiveras med de skiljaktigheter som på grund av de olika vägdistriktens varierande storlek anses uppstå beträffande arbetsuppgifternas omfattning och ansvarsbördan.

Mot denna differentierade avlöning av vägdirektörerna hava bland andra statskontoret, väg- och vattenbyggnadsstyrelsen och svenska vägföreningen framfört erinringar.

De variationer i avseende å omfattningen av vägdirektörens arbetsuppgifter, vilka i regel komma att inträffa från det ena året till det andra inom ett och samma distrikt, komma sannolikt att bli större än de variationer, som härutinnan komma att uppstå mellan de olika distrikten på grund av deras olika storlek. Skillnaden i distriktens arbetsbörda blir säkerligen för vägdirektörens del tillfullo utjämnad därigenom, att han — enligt propositionen — i de större distrikten till sitt förfogande kommer att få, icke bara större utan framför allt mera kvalificerad personal än vad fallet blir i mindre distrikt. De olika vägdirektörernas tjänster bli uppenbarligen likvärdiga, och därför bör lönesättningen för dem vara enhetlig.

Det måste framstå såsom synnerligen önskvärt, att en vägdirektör ingående lär känna sitt distrikt och dess vägfågor. En sådan ingående kännedom förvärfvas icke på ett eller ett par år, utan härför fordras en mångårig verksamhet inom distriktet. Det föreligger emellertid fara för att vid en differentierad lönesättning i enlighet med förslaget antalet förflyttningar av vägdirektörer från ett distrikt till ett annat bleve betydligt större än vid en enhetlig lönesättning, och genom sådana förflyttningar skulle kravet på vägdirektörernas förtrogenhet med sina distrikt och deras angelägenheter komma att äventyras.

Med anledning av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 224 måtte för sin del besluta, att samtliga vägdirektörer placeras i lönegrad C 6.

Stockholm den 12 maj 1943.

Gunnar A. Andersson.